

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 91/2015
08.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле В.Т. из Р., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Б., против туженог ЈКП Градско сабораћајно предузеће „Београд“ са седиштем у Београду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.2411/13 од 17.07.2014. године, у седници од 08.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр.2411/13 од 17.07.2014. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог изјављена против пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 2693/12 од 14.01.2013. године у односу на ставове два, три и четири изреке, па се у тим ставовима наведена првостепена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

Обавезује се тужени да тужилци на име трошкова ревизијског поступка исплати 33.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2693/12 од 14.01.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспеденције истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке поништен је анекс број 7 Уговора о раду бр. 2/5122 од 04.10.2002. године за премештај на рад код другог послодавца бр. 2/964 од 26.04.2012. године као незаконит. Ставом трећим изреке поништено је решење туженог о отказу уговора о раду бр. 17/170 од 17.05.2012. године као незаконито па је тужени обавезан да тужилцу врати на рад и распореди је на одговарајуће послове и радне задатке, који одговарају њеној стручној спреми, стеченом знању и способностима. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужилци на име накнаде трошкова поступка исплати 30.000,00 динара, а све у парционом року.

Пресудом Апелациони суд у Београду Гж1 бр.2411/13 од 17.07.2014. године, ставом првим изреке, потврђено је решење садржаном у ставу првом изреке наведене првостепеном пресудом и у том делу се жалба туженог одбија као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је наведена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртим изреке, тако што је одбијен у целости тужбени захтев тужиље, као њен захтев за накнаду трошкова спора. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену и то у ставовима другом и трећем изреке, тужилца је благовремено изјавила ревизију, са неблагоприятном допуном, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, предлажући да се ревизија одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да је ревизија основана због погрешне примене материјалног права.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није основан ревизијски навод тужиље да је доношењем другостепене пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, на коју се ревизијом указује јер је другостепена пресуда донета без расправе. Док битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се такође ревизијом указује, не може бити ревизијски разлог на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време обављајући послове оператера са IV степеном стручне спреме у Сектору за тарифу и продају Службе за контролу путних исправа. Закључењем споразума са Предузећем А.с.т. ДОО Б., тужени је све надлежности у погледу наплате карата и контроле путних исправа, пренео на то предузеће, па је престала потреба за постојањем Службе за контролу путних исправа у оквиру туженог. Зато је Управни одбор туженог донео одлуку о измени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова, којим је та Служба брисана. Такође је донео и Програм решавања вишка запослених, на који су дали сагласност и репрезентативни синдикат туженог и Национална служба за запошљавање. Тим Програмом су биле предвиђене 2 мере решавања вишка запослених: премештај запослених на друго радно место код туженог и упућивање на рад код другог послодавца. Тужени је донео одлуку да 113 извршилаца који су били запослени у овој Служби буду проглашени за технолошки вишак и то да од тог броја укупно 46 запослених буде премештено на друге послове код туженог, а укупно 67 запослених међу којима и тужилца, да буду упућени на рад код другог послодавца. У Програму туженог за решавање вишка запослених, наведене су четири категорије запослених за које је била предвиђена мера премештаја на друге послове код истог послодавца и то: запослени који имају више од 20 година радног стажа код туженог, запослени који имају утврђену инвалидност, опасност од настанка инвалидности, здравствене сметње, запослени са високом стручном спремом и запослени који имају „Д“

категорију, односно способни да обављају послове возача аутобуса и тролејбуса. Тужени је сврстао тужену у другу групу запослених, који ће бити упућени на рад код другог послодавца, не узимајући у обзир њено здравствено стање јер му медицинска документација о томе није била позната. Примењујући наведени Програм, тужени је понудио тужиљи закључење побијаног анекса број 7 Уговора о раду којим се упућује на рад код другог послодавца, којим је предвиђено да ће јој престати радни однос код туженог, који је тужиља потписала. Споразумом који су закључили тужени и наведено предузеће било је предвиђено да ће запосленима који су код туженог проглашени технолошким вишком, престати радни однос код туженог тек након закључења уговора о раду код другог послодавца. Тужиљи је радни однос код туженог престао пре него што је закључила уговор о раду са другим послодавцем дана 20.05.2012. године, побијаним решењем о отказу уговора о раду од 17.05.2012. године, које је донето на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду. Предузеће А.с.т. није са тужиљом закључио уговор о раду јер је на основу медицинске документације коју је од ње затражио, утврдило да она не може да обавља послове контролора путних исправа у јавном превозу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право закључујући да је побијани анекс Уговора о раду од 26.04.2012. године закључен противно Споразуму између туженог и другог послодавца и противно Програму решавања вишка запослених код туженог јер је тужиљи радни однос престао даном потписивања анекса, док је наведеним Споразумом било предвиђено да ће радни однос запосленима који су проглашени технолошким вишком код туженог престати тек након закључења Уговора о раду код тог другог послодавца. Побијано решење о отказу уговора о раду од 17.05.2012. године којим је тужени отказао тужиљи Уговор о раду, иако она није закључила нови Уговор о раду са тим другим послодавцем, што је противно споразуму који је закључио тужени са тим предузећем, није законито, па је тужиљи незаконито престао радни однос противно одредби члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду, закључујући да су права и обавезе странака биле одређене садржином анекса, који је закључен законито у смислу одредбе члана 171. Закона о раду. Те да је побијано решење о отказу Уговора о раду законито донето, након што је тужиља прихватила понуду за закључење анекса, у спровођењу Програма мера за запошљавање код туженог. Другостепени суд је сматрао да је без утицаја на законитост оспорених аката околност што је тужиљи престао радни однос код туженог даном потписивања оспореног анекса, а не даном закључења Уговора о раду са другим послодавцем.

Супротно правном становишту другостепеног суда, овај суд налази да је од значаја и да утиче на закључак о незаконитости оспорених аката околност да је тужиљи радни однос престао даном потписивања побијаног анекса, а не даном закључења уговора о раду са другим послодавцем, с обзиром да је Споразумом који је тужени закључио са наведеним Предузећем А.с.т. било предвиђено да ће запосленима који су проглашени технолошким вишком код туженог, радни однос код овог престати тек након закључења уговора о раду код тог другог послодавца. Међутим, тужиљи је радни однос код туженог престао пре него што је закључила уговор са другим послодавцем и то 20.05.2012. године. Осим тога, тужени као

послодавац је у поступку решавања вишка запослених донео Програм којим је на основу члана 155. Закона о раду, предвидео критеријуме за утврђивање вишка запослених и мере за запошљавање, које су биле премештај на друге послове код истог послодавца и рад код другог послодавца, у коју је категорију тужиља сврстана. Управо ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца тужени је понудио тужиљи закључење анекса које је она прихватила, али ту меру за запошљавање тужиље није спровео. Због тога је по налажењу овога суда тужиљи незаконито отказан Уговор о раду доношењем побијаног решења на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду јер у ситуацији када јој није обезбедио спровођење мере за запошљавање код другог послодавца, тужени је морао да јој исплати отпремнину на основу члана 158. Закона о раду, што није учинио. Због тога је побијано решење о отказу незаконито, па је основан тужиљин захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Правилно је донета одлука о трошковима првостепеног поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, па је та одлука потврђена.

С обзиром да је тужиља успела у ревизијском поступку, то јој припада накнада тражених трошкова на име састава ревизије према важећој АТ, због чега је донета одлука као у ставу другом изреке, на основу члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2. ЗПП, а у вези већ цитираних одредби.

Из изложеног разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**